

„Нѣма съмнѣние, възразилъ Горчаковъ, че ние имаме „интересъ Франция да бѣде силна. Но сега трудно е да „ви се помогне. Азъ съмъ въ отпускъ и не се занимавамъ съ нищо. Моитѣ замѣстници се грижатъ за държавнитѣ работи. Вие трѣбва да се обърнете къмъ тѣхъ“.

Шодорди се прѣсторилъ, че не разбира думитѣ на събесѣдника си и прѣди да се сбогува съ него настоялъ още веднажъ. „Добрѣ, отвърналъ му канцлера ще се видимъ пакъ и ще поговоримъ“.

Петнадесетъ дена подъ редъ тѣ се срѣщали, било на саме било въ присѣдствието на тайнствената графиня, която станала посрѣдница за да може Шодорди да види Горчакова. Лека полека Горчаковъ възприемалъ възгледитѣ на френския дипломатъ. Послѣдниятъ успѣвалъ да долавя интимнитѣ мисли на руския канцлеръ и да съобщава всичко това на своето правителство. Като резултатъ отъ мисията на Шодорди билъ този, че френскиятъ министръ на външнитѣ работи писалъ на своя пратеникъ, какво рускиятъ посланикъ, князь Орловъ въ Парижъ го посѣтилъ и билъ много любезенъ и откровенъ. Горчаковъ му заповѣдалъ да почне да се срѣща често съ министритѣ.

Не ще съмнѣние, че идеята за едно сближение между Петербургъ и Парижъ зрѣяла въ умоветѣ на държавнитѣ мѣже. Въ случая е трѣбвало штоо респективнитѣ интереси да бждатъ застъпени и отъ висши хора. Понеже френскиятъ посланикъ въ Петербургъ, генералъ Ле Фло, не билъ човѣкъ по кариера дипломатъ, нито пъкъ претенжавалъ нѣкакви особени дарби на политически мѣжъ, заради това Де Бройль натоварилъ Шодорди да попита Горчакова, нѣма ли да бѣде по-добрѣ да се смѣни Ле Фло. „Не трѣбва, отговорилъ канцлерътъ. Истина е, че той нѣма политически духъ и тактъ, но като генералъ той е прякъ и лояленъ. Императорътъ го обича и това е достатъчно. Ако има нѣщо сериозно да третираме съ васъ, ще го направимъ това въ Парижъ, чрѣзъ Орлова“.

Шодорди считалъ мисията си, поне встѣпленieto на тази мисия, за свършена и напустналъ Интерлакенъ. Нѣколко дена слѣдъ него отпътувалъ и Горчаковъ. Послѣдниятъ, обаче, миналъ прѣзъ Берлинъ и ималъ про-